

De drinkwatervoorziening in West-Vlaanderen¹

Prof. Dr. Ec. O. Vanneste, Gouverneur van West-Vlaanderen

Inleiding

Een beleid dat op een geïntegreerde wijze streeft naar welvaart en welzijn geeft aandacht aan vele aspecten en interrelaties. Eén aspect dat zeker in West-Vlaanderen indringende aandacht vergt is de bevoorrading van (drink)water.

De drinkwaterbevoorrading is een maatschappelijke activiteit met zowel kwalitatieve als kwantitatieve aspecten. Het volstaat niet over voldoende water te beschikken, dat water moet ook van goede kwaliteit zijn. Het ontbreken van voldoende water leidt tot probleemsituaties in alle sferen van de samenleving: in de huishoudens, in de landbouw, in het bedrijfsleven en in het toerisme. Het ontbreken van voldoende water kan ook leiden tot moeilijkheden op het vlak van hygiëne en gezondheid, moeilijkheden die uiteraard nog groter worden indien de kwaliteit van het beschikbare water te wensen overlaat. De drinkwaterbevoorrading is dus een materie waarbij iedereen direkt betrokken is en is van vitaal belang. Deze dienstverlening moet dan ook optimaal werken en onder alle omstandigheden verzekerd zijn.

De problematiek is niet nieuw. Reeds in de jaren vijftig was ze voorwerp van studie en actie vanwege de provinciale overheid. Ik herinner hier aan de commissie belast met de studie van de Westvlaamse waterproblemen, opgericht in 1962. Deze commissie lag aan de basis van het huidige spaarbekken De Blankaart en de behandelingsinstallatie.

In 1970 gaf de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen opdracht aan het WES om een uitgebreide inventaris te maken over de kwaliteit van de oppervlaktewaters.

De strategie, afgelijnd op grond van diepgaand studiewerk, kreeg haar vertaling in velerlei concrete maatregelen, waarvoor de Centrale Overheid bij belangrijke investeringswerken moest worden aangesproken.

Om de waterbevoorrading zo efficiënt mogelijk voor de gehele bevolking te garanderen werden op het provinciale niveau diverse vormen van betoelaging in het leven geroepen. Ik verwijs naar de toelage aan de gezinnen voor watervoorzieningsinstallaties en aan de gemeenten voor de uitbreiding van het waterbedelingsnet in de landelijke gebieden.

Evolutie van het drinkwaterverbruik

Inzicht in de evolutie van het waterverbruik in de voorbije decennia is instructief ten aanzien van de mogelijke evolutie van de behoeften in de toekomst.

25 jaar terug beliep het verbruik van drinkwater in West-Vlaanderen gemiddeld zowat 70.000 m³ per dag;

in 1989 niet minder dan 170.000 m³ of een kubus met een ribbe van 55 meter per dag.

In de gouden zestiger jaren beliep de jaarlijkse groei 7%; in de crisisjaren 2%.

West-Vlaanderen vertoont meer dan andere provincies een seizoenmatigheid in het verbruik, wat de problematiek van een aangepaste watervoorziening niet vergemakkelijkt. Op piekdagen ligt het verbruik in West-Vlaanderen — medebepaald door de toeristische activiteit — ongeveer 30% boven het gemiddelde. In 1989 werd op de dag met het hoogste verbruik in West-Vlaanderen niet minder dan 227.000 m³ leidingwater gedistribueerd. Bekijkt men alleen de kustgemeenten dan ligt het verbruik op piekdagen ongeveer 100% hoger dan het gemiddelde.

Van het in West-Vlaanderen verdeelde drinkwater behoort circa 24% tot het zogenaamde 'publiek verbruik', dat niet geregistreerd wordt op de tellers. Het gaat om water dat voor kwaliteitsbewaking wordt gebruikt, om water dat aan bepaalde openbare diensten afgestaan wordt en tenslotte om lekverliezen. Van het overblijvend volume gaat circa 73% naar huishoudens en ambachtelijke gebruikers. De industrie neemt 27% op.

Aan te stippen valt dat het huishoudelijk gebruik circa 85% gaat naar persoonlijke hygiëne, sanitair gebruik, wassen van textiel en van de vaat en dergelijke meer. Slechts 5% ligt in de voeding- en drankbereiding.

Structuur van de bevoorrading in West-Vlaanderen

Op het vlak van de drinkwatervoorziening zijn meerdere instellingen bedrijvig, elk met hun eigen territorium.

Het grootste deel van West-Vlaanderen, grosso modo de vierhoek Bredene-Kanegem-Kerkhove-Nieuwkerke-Roesbrugge, wordt bevoorrad door de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW).

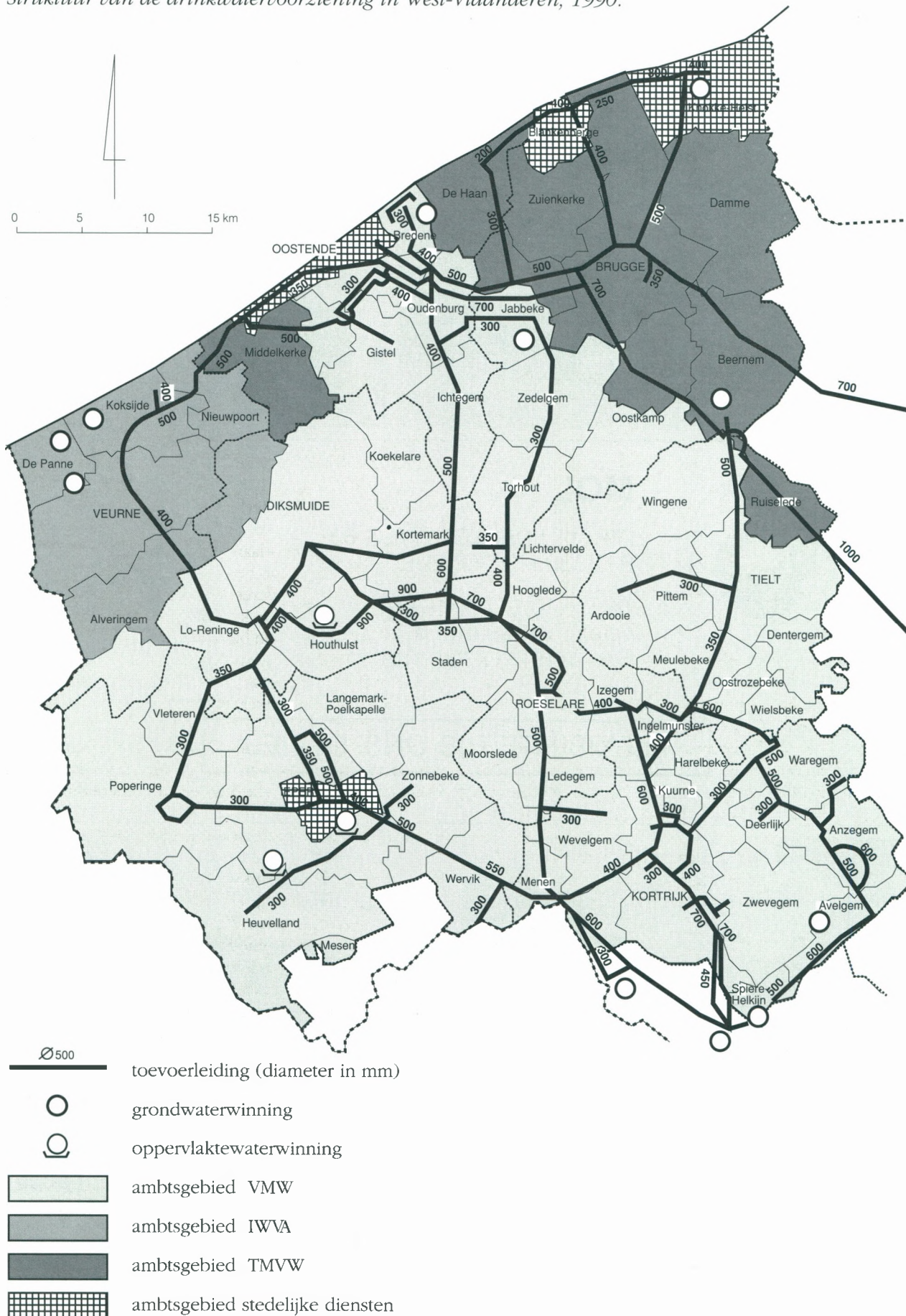
De VMW heeft eigen winningen in West-Vlaanderen. Ze heeft grondwatervoorzieningen in de Scheldestreek, in het Brugse en te Bredene. Ze heeft ook een oppervlaktewaterwinning te Woumen-Diksmuide.

Deze winningen volstaan evenwel niet om de behoeften van deze maatschappij in West-Vlaanderen te dekken en er moeten belangrijke hoeveelheden water uit Wallonië aangevoerd worden.

Een tweede instelling is de Tussengemeentelijke Maatschappij der Vlaanderen voor Waterbedeling (TMVW) die het Brugse en een groot deel van de

(1) Inaugurale rede, uitgesproken op 9 oktober 1990 ter gelegenheid van de openingszitting van de Provinciale Raad. De integrale tekst van de rede kan worden bekomen bij de provinciale diensten.

Struktuur van de drinkwatervoorziening in West-Vlaanderen, 1990.

Midden- en Oostkust bevoorraadt. Bovendien bedient deze interkommunale vereniging de Stedelijke Waterdiensten van Middelkerke, Oostende en Blankenberge die zelf geen eigen winningen hebben. Het ambtsgebied van de TMVW beslaat zowat 17% van alle Westvlaamse aangeslotenen op de drinkwaterbevoorrading. De TMVW heeft geen winningen in West-Vlaanderen en is, voor de bediening van haar territorium in onze provincie, in grote mate aangewezen op water uit winningen in Wallonië.

Naast de VMW en de TMVW is er nog de Interkommunale Waterleidingsmaatschappij van Veurne-Ambacht (IWVA) actief aan de Westkust en in het onmiddellijke achterland ervan. Het gaat om circa 6% van alle aansluitingen in West-Vlaanderen. Deze interkommunale vereniging heeft eigen grondwaterwinningen in duingebieden van de Westkust; deze winningen volstaan niet, zodat de maatschappij ook water verdeelt dat wordt aangekocht bij de VMW en bij de TMVW.

In een min of meer gelijkaardige situatie verkeren de steden Ieper en Knokke-Heist. Hun Stedelijke Waterdiensten hebben wel eigen winningen, maar zij zijn ook aangewezen op water dat aangekocht wordt bij respectievelijk de VMW en de TMVW.

Zoals reeds eerder vermeld, zijn er nog de Stedelijke Waterdiensten van Blankenberge, Middelkerke en Oostende die geen eigen winningen hebben en enkel water verdelen dat bij de TMVW aangekocht wordt.

Herkomst van het water

Het gedistribueerde water in West-Vlaanderen wordt slechts gedeeltelijk binnen de provincie gewonnen.

Van de 170.000 m³ water die in 1989 gemiddeld per dag werd verdeeld, kwam circa 79.000 m³ of 46% uit winningen die in West-Vlaanderen liggen; ongeveer 11.000 m³ of 7% kwam uit het Albertkanaal maar niet minder dan 80.000 m³ of 47% kwam uit Wallonië. Voor een deel gaat het om water dat de VMW aanvoert vanaf winningen te Moeskroen, Pecq en Saint-Léger in Henegouwen, dus van net over de grens met West-Vlaanderen. Voor een ander deel gaat het om water dat de TMVW aanvoert uit Hautrage en Blicquy, eveneens in Henegouwen, maar reeds op circa 90 km van Brugge, zijnde het zwaartepunt van het ambtsgebied van de TMVW in West-Vlaanderen. Tenslotte is er ook water dat de TMVW aankoopt bij de Brusselse Interkommunale Watermaatschappij die dit water vooral wint in de streek van Namen en Dinant, dus op zowat 150 km van Brugge.

Een belangrijk deel van het bij ons gebruikte leidingwater wordt dus van op grote afstand aangevoerd, een gegeven dat een onmiskenbare weerslag heeft op de kostprijs van het water.

West-Vlaanderen is thans voor bijna de helft van zijn drinkwaterbevoorrading afhankelijk van Wallonië. Deze positie is niet kenmerkend voor onze provincie: ongeveer dezelfde situatie vindt men in Oost-Vlaanderen en in Vlaams-Brabant. Daarentegen voorzien Antwerpen en Limburg geheel of bijna geheel in eigen behoeften.

De afhankelijkheid van Wallonië is in de jongste jaren gedaald. Dit is het resultaat van een beleid dat streeft naar een valorisatie van eigen Vlaamse mogelijkheden. Het aandeel van water afkomstig uit Wallonië is vermin-

derd van 62% in 1982 tot 47% in 1989 en dit niettegenstaande een stijging van het verbruik met 16%.

Binnen de provincie West-Vlaanderen zijn er thans drie winningen van oppervlaktewater. Veruit de oudste zijn de vijvers van Zillebeke en Dikkebus (Ieper); zij ontstonden respectievelijk in de 13de en de 14de eeuw door afdamming van beken. De vijvers werden aangelegd om onder meer de Ieperse lakennijverheid van water te voorzien.

De derde oppervlaktewaterwinning is het spaarbekken De Blankaart te Woumen (Diksmuide). Dit kunstwerk is in gebruik sinds 1973 en behoort tot het productieapparaat van de VMW.

De drie eenheden, Dikkebus, Zillebeke en De Blankaart, zorgen samen voor gemiddeld circa 20.000 m³ water per dag, dit is ongeveer 25% van alle in West-Vlaanderen gewonnen leidingwater.

Het gebruik van oppervlaktewater wordt op heden bemoeilijkt door de verontreiniging van de waterlopen. Hiervoor zijn niet alleen de huishoudens en de industriële bedrijven verantwoordelijk; via overbemesting en illegale lozingen van mengmest, ligt ook de landbouw aan de basis van deze nefaste situatie.

Het grootste deel, namelijk 75%, van het in West-Vlaanderen gewonnen leidingwater is afkomstig uit de ondergrond. Het kan hierbij gaan om ondiepe of om diepe winningen. Tot de ondiepe Westvlaamse winningen behoren de winningen in de duinen van Adinkerke, De Panne, Oostduinkerke en Koksijde, Bredene en Knokke-Heist, de winningen te Snellegem, te Beernem en te Avelgem, Waarmaarde en Kerkhove. De diepe winningen zijn gelegen te Spiere-Helkijn; ze zijn overigens veruit de meest produktieve van West-Vlaanderen.

Ook bij de grondwaterwinningen rijst een probleem van verontreiniging, verontreiniging die gelukkig veel minder uitgesproken is dan bij oppervlaktewater. Anderzijds is de verontreiniging van een grondwaterreserve nauwelijks omkeerbaar, zeker waar het diepe reserves betreft. Sanering is hier praktisch onmogelijk.

Zowel bij de winningen van oppervlaktewater als bij de winningen van grondwater is dus het kwaliteitsaspect van het water naar voren gekomen.

Voor de grondwaterwinningen is nog een tweede aspect van wezenlijk belang: het aspect van de grootte van de beschikbare reserves.

Hoewel de openbare drinkwatermaatschappijen geen winningen hebben in het centrale gedeelte van West-Vlaanderen, doet zich hier een problematiek voor waaraan niet kan worden voorbijgegaan. Winning van grondwater geschiedt hier op intensieve wijze door industriële bedrijven. In veel gevallen gaat het om winningen in de rotsmassa die zich op grote diepte onder de provincie bevindt. In de Scheldestreek vindt men die rotsgesteenten op circa 50 m onder zeeniveau, maar in de streek van Roeselare moet men gaan tot minus 150 m. In deze zone is er echter duidelijk sprake van overexploitatie van de reserves. Uit onderzoek dat in 1986-87 werd uitgevoerd door de GOM-West-Vlaanderen, de Belgische Geologische Dienst en het Laboratorium voor Toegepaste Geologie en Hydrologie van de Gentse Universiteit, blijkt dat men bijvoorbeeld in de streek van Roeselare en Waregem thans circa 35 m dieper moet boren om water te bereiken dan 10 jaar geleden. Met andere woorden: in de jongste 10 jaar zakte het peil van

deze waterreserve met gemiddeld 3,5 m per jaar. De daling van het peil houdt bovendien het gevaar in dat ook de kwaliteit van het water daalt.

Hierbij dient opgemerkt dat het beschreven fenomeen van dalende watervoorraad in de rotsmassa geen uniek verschijnsel is; ook bepaalde andere, minder diep gelegen voorraden in dezelfde streek, vertonen een gelijkaardige evolutie. Er moet duidelijk in de toekomst zorgvuldiger worden omgesprongen met het grondwater. Het is te betreuren dat velen zonder vergunning eigen winningen uitbaten of meer oppompen dan vergund is, hetgeen de zaken voor de beleidsverantwoordelijken niet gemakkelijker maakt. Met deze uitweiding werd in zekere mate het onderwerp van mijn uiteenzetting over de drinkwaterbevoorrading verlaten. Maar de problematiek is te belangrijk om hier onbesproken te blijven. Ik doe dan ook een oproep aan de bedrijven, die water gebruiken in hun productieproces, om hun inspanningen op te drijven tot waterbesparing.

Kostprijzen en tarieven

Een belangrijk element in de waterproblematiek is de kostprijs en tarieven, die zeer nadelig uitvalt voor West-Vlaanderen.

De kostprijsbepalende elementen zijn de afstand tussen winning en verbruiker, de aard van de winning, de dichtheid van het distributienet en retributies van 3 fr. per m³ voor het water dat aangevoerd wordt uit Wallonië. Terloops weze opgemerkt dat het nog niet duidelijk is in hoever deze retributie, bepaald bij dekreet, de bestaande taks zal vervangen. Hoe dan ook, de afhankelijkheid van Wallonië beïnvloedt de kostprijs aan verbruiker.

De diverse kostprijsbepalende factoren leiden tot uiteenlopende combinaties. Zoekt men in het geheel van de mogelijke combinaties toch een zekere lijn, dan komt men tot volgend algemeen en ruw schema.

Een eerste stap in het proces is de productie van drinkwater; kostprijs grootte-orde circa 5 à 10 fr./m³.

Een tweede stap is de toevoer naar de verbruikerscentra: ook grosso modo grootte-orde 5 à 10 fr./m³.

Een derde stap is de distributie in de verbruikerscentra: bij een dicht net: circa 10 fr./m³; bij een wijdmazig net: circa 25 fr./m³.

Het is duidelijk dat situaties waar praktisch geen transportkosten zijn (winning op korte afstand van de verbruikerscentra) en een dicht distributienet bestaat, leiden tot relatief lage kostprijzen. Situaties waarbij het water van op grote afstand vervoerd wordt naar een gebied met een wijdmazig distributiesysteem, leiden tot hoge kostprijzen.

Een en ander is in zekere mate herkenbaar in de tarieven. Dit is evenwel niet zonder meer aantoonbaar omdat de tarieven verre van eenvormig zijn.

Ofschoon de tarieven dus niet steeds direkt verhelderend kunnen zijn, is het toch mogelijk een paar markante vaststellingen te doen.

Er kan worden uitgegaan van een gezin dat per jaar 100 m³ gebruikt. In West-Vlaanderen doet de gunstigste situatie zich voor in het gebied van de IWVA; deze maatschappij is gekenmerkt door een aantal gunstige omstandigheden: overwegend gebruik van zelf gewonnen grondwater, winningen die zeer dicht bij de verbruikers

liggen en een dicht distributienet. Bij de IWVA betaalt dit gezin ongeveer 2.900 fr. In een Westvlaamse gemeente die bij de VMW aangesloten is, wordt voor dezelfde hoeveelheid niet 2.900 fr. maar circa 4.400 fr. betaald. Voor het gebied van de TMVW is het moeilijker een gemiddeld cijfer voorop te stellen omdat de tarieven per gemeente verschillen, maar hier zal de prijs meestal tussen 4.000 fr. en 5.000 fr. liggen.

Voor 1989 is door de globaliteit van de Westvlaamse verbruikers ongeveer 1,9 miljard fr. betaald, waarvan 1,4 miljard fr. door huishoudens en ambachten en 0,5 miljard fr. door de industrie.

De vraag kan worden gesteld hoeveel in 1989 zou zijn betaald indien de tarieven zouden toegepast zijn die in andere Vlaamse provincies gelden.

De vraag is niet enkel zinvol voor de huishoudelijke gebruikers maar zeker ook voor de industrie. Voor diverse bestaande bedrijven en voor de vestiging van sommige nieuwe bedrijven is een adequaat aanbod van (drink)water een essentieel gegeven. Het gaat hierbij vooreerst om het garanderen van een voldoende debiet — ook bij piekactiviteit — en om de kwaliteit van het water. Op het competitieve vlak interfereert echter ook de prijs van het water, zeker bij afname van grote hoeveelheden.

Vooreerst wordt de vergelijking gemaakt voor het huishoudelijk verbruik.

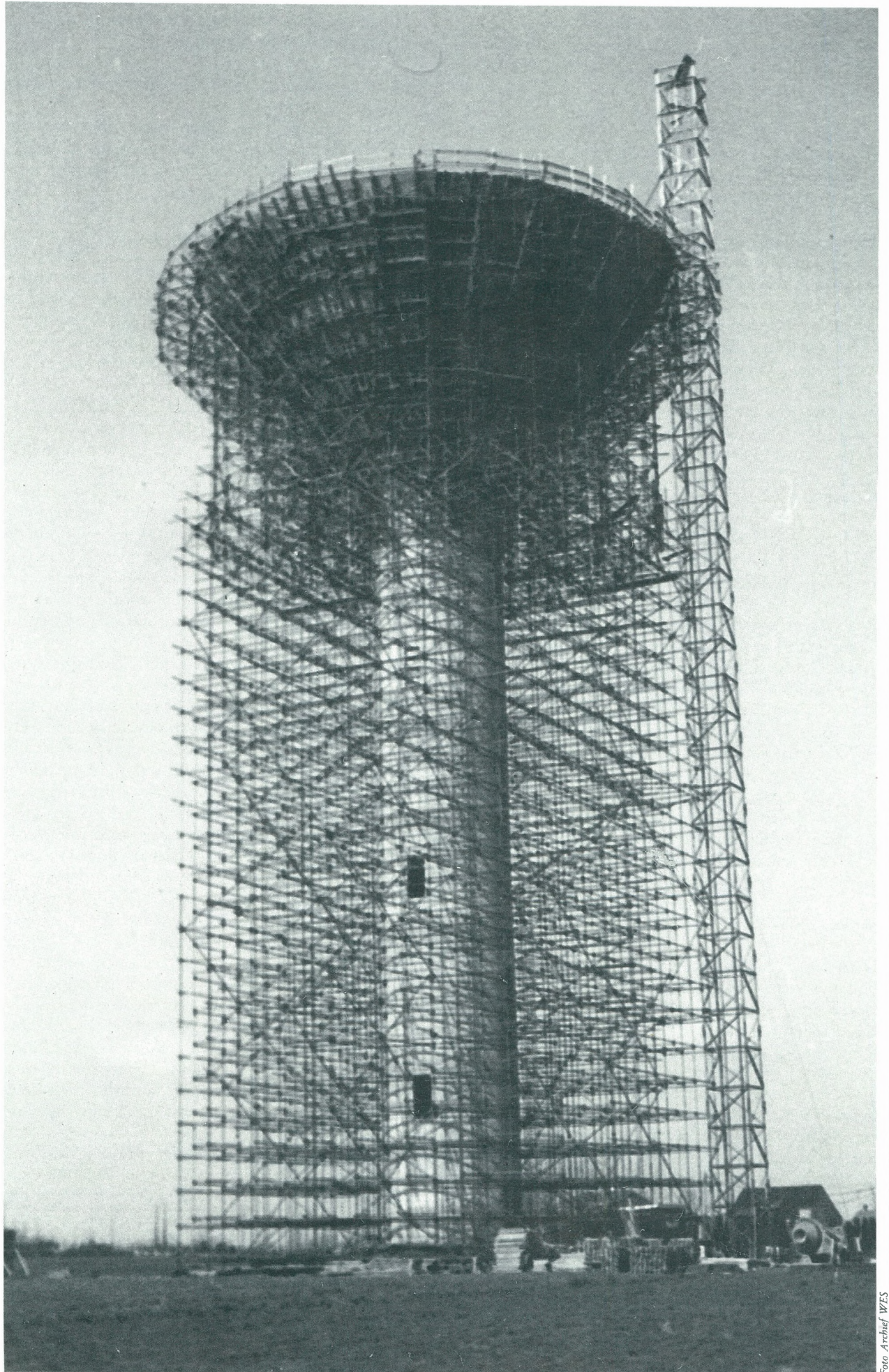
Toepassing van de tarieven die gelden in het ambtsgebied TMVW in Oost-Vlaanderen zou betekenen dat niet 1,43 miljard fr. voor huishoudelijk en ambachtelijk verbruik zou worden betaald maar 1,65 miljard fr. of 15% meer. In vergelijking met de rest van Oost-Vlaanderen (ambtsgebied VMW) is er voor West-Vlaanderen in zijn globaliteit noch voordeel noch nadeel.

De toepassing van de tarieven van de VMW geldend voor Vlaams-Brabant zou voor West-Vlaanderen een besparing opleveren van circa 320 miljoen fr. of 22% minder dan wat nu wordt betaald.

De verschillen worden groter als wordt vergeleken met Limburg en Antwerpen. Toepassing van de tarieven die betaald worden in de provincie Antwerpen in het ambtsgebied PIDPA zou een minder-uitgave betekenen van 350 miljoen fr. of 24%. In vergelijking met Limburg (ambtsgebied VMW) wordt dit 490 miljoen fr. of 34%.

Het meest frappant is de vergelijking met het ambtsgebied AWW in de provincie Antwerpen, die de meest bevoordeligde situatie kent in Vlaanderen, zowel op het niveau van productie van water als op het niveau van distributie. West-Vlaanderen zou 710 miljoen fr. minder dienen uit te geven voor huishoudelijk en ambachtelijk gebruik. West-Vlaanderen betaalt bijna het dubbele van wat het zou doen indien de tarieven van de AWW zouden gelden.

De industrie verbruikt in West-Vlaanderen 20% van het gedistribueerde water. Voor elk van de vergelijkingen met de andere provincies is de situatie van West-Vlaanderen het minst gunstig. De meest extreme situatie levert de vergelijking op met het ambtsgebied AWW. Indien de Westvlaamse industrie zou getarifeerd worden zoals de Antwerpse industrie, dan zou 230 miljoen fr. worden betaald in plaats van 510 miljoen fr. Per m³ wordt thans gemiddeld bijna 40 fr. betaald. Dit zou terugvallen op circa 18 fr. per m³.

Voor het geheel van het distributiewater (huishouden, ambacht, industrie) betaalt West-Vlaanderen nagenoeg 2 miljard fr. Tarifiëring van de AWW zou dit terugbrengen op 1 miljard fr.

Deze gegevens tonen duidelijk aan dat West-Vlaanderen zijn drinkwater duur betaalt. Dit is geen nieuw gegeven. Vanuit het bedrijfsleven werd in het verleden bij herhaling gewezen op het onlogische van deze situatie en het aantasten van het mededingingsvermogen.

In 1985 heb ik — namens de provincie West-Vlaanderen — bij de heer J. Lenssens, toenmalig Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, aangedrongen op een grondige aanpak van de uniformisering van de tariefstructuren. De verwachting was dat onze uitvoerige nota en onze vraag zou behandeld worden in de op 20 juni 1985 geïnstalleerde Commissie voor Vlaams Wateroverleg. Tot op heden werd echter geen vooruitgang geboekt. De vraag naar solidarisering van de watertarieven, geformuleerd in 1985 door de provincie West-Vlaanderen, blijft op heden nog steeds actueel en na vijf jaar nog steeds gesteld.

De toekomst

Het voorspellen van de toekomstige behoeften is geen eenvoudige opgave. Nochtans is het nodig tenminste enig zinnig idee te hebben over de te verwachten evolutie.

Voor West-Vlaanderen kan men voor de periode 1989-2000 rekenen met een verdere aangroei, die echter regressief verloopt. Voor het jaar 2000 mag het verbruik geraamd worden op circa 214.000 m³ per dag. Tegenover 170.000 m³ in 1989 betekent dit een meerverbruik van 44.000 m³ per dag.

Uiteraard zijn verschillende scenario's mogelijk wat de herkomst van het te distribueren water betreft.

Behoudt men de huidige aanvoer uit Wallonië, dan is er in 2000 een capaciteit nodig die 75.000 m³ per dag hoger is dan het huidig verbruik. Indien echter wordt geopteerd om alle aanvoer uit Wallonië op te heffen, dan is in 2000 een capaciteit nodig die 176.000 m³ per dag hoger is dan het huidig verbruik.

Samenwerking

Uit het voorgaande blijkt dat, indien mogelijk en op rationele wijze uitvoerbaar, een uitbreiding van eigen waterwinning wenselijk is. Een adequaat beleid vertrekt echter van een optimaliseren van reeds bestaande winningen en van onderlinge samenwerking tussen de onderscheiden drinkwatermaatschappijen.

Samenwerking impliceert dat de verschillende netten met elkaar verbonden zijn en dat de verbindingen zo gekoncipieerd zijn, dat zij een vlotte levering kunnen waarborgen.

Thans is elk waterleidingsbedrijf in West-Vlaanderen reeds met tenminste één ander bedrijf verbonden. Belangrijk voor het oplossen van geregeld terugkerende problemen van aangepaste drinkwatervoorziening tijdens het toeristisch seizoen is de realisatie van de onderlinge verbindingen tussen de netten van IWVA, TMVW en VMW aan de Westkust; deze werd dit jaar gerealiseerd.

Bij dit alles mag niet uit het oog worden verloren dat goede interkonnekties a fortiori essentieel zijn bij extreme noodsituaties.

Optimaal gebruik van bestaande winningen en uitbouw van nieuwe winningen

Thans zijn reeds maatregelen genomen om bestaande winningen te optimaliseren.

In dit verband is te verwijzen naar de uitvoering van werken in de vijver van Dikkebus. Door het uitbaggeren van de vijver, door het versterken van de omgevende dijk, en door een aantal aanpassingen, wordt de produktiekapaciteit opgetrokken van 4.000 tot 6.000 m³ per dag. Andere potenties van aanvullende waterwinning te leper treden binnenkort in de fase van realisatie.

De doelstelling is hierbij om de bestaande winningen van Dikkebus en Zillebeke in een groter geheel te integreren: het complex 'De Verdronken Weiden' ten zuiden van Ieper. Via de gekombineerde bouw van een droog spaarbekken voor waterbeheersing en van een nat spaarbekken voor waterwinning zal het nieuw te bouwen drinkwaterproductiecentrum van de Stedelijke Waterdienst van Ieper een leveringscapaciteit verwerven van 10.000 m³ per dag. Dit is een verdubbeling van de huidige capaciteit van Dikkebus en Zillebeke.

De infrastructuurwerken ten behoeve van de oppervlaktewaterwinning van het spaarbekken, ten laste van de stad Ieper, worden geraamd op 144 miljoen fr. Door de betrokken Gemeenschapsminister werd reeds principieel een forfaitaire toelage van 44 miljoen fr. toegezegd en er zal ook een beroep worden gedaan op steun van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling.

Ook voor het productiecentrum 'De Blankaart' te Woumen-Diksmuide, behorend tot de VMW, is een optrekken van de leveringscapaciteit aangewezen via verhoging van de mogelijkheden tot wateropname. De bestaande behandelingsinstallatie is gedimensioneerd voor een productie van 40.000 m³ water per dag. Door de beperkte inhoud van het spaarbekken Blankaart I kan thans maar gemiddeld 15.000 m³ per dag worden geleverd. Door de bouw van een tweede spaarbekken Blankaart II te Driekapellen-Diksmuide, aan de linkeroever van de IJzer, kan de productie worden verhoogd tot 40.000 m³ per dag of 25.000 m³ in meer. De kostprijs voor het bouwen van het tweede spaarbekken en voor begeleidende werken wordt op 1,4 miljard fr. geraamd. Blankaart II is opgenomen in het Indikatief Meerjarenprogramma 1988-97 van de Vlaamse Regering.

Bijzonder interessante mogelijkheden tot winning van oppervlaktewater zijn er op het kanaal Kortrijk-Bossuit. Het project is reeds in volle uitvoering. Water dat thans naar de Leie afvloeit, zal in de vijver van het provinciaal domein De Gavers een zuivering ondergaan en nadien in een behandelingsstation tot drinkwater worden omgevormd.

In een eerste fase (in gebruik in 1993) zal 15.000 m³ per dag worden geproduceerd. Tegen 2000 kan dit 50.000 m³ per dag worden en later worden verhoogd tot 100.000 m³ en meer. De investeringen worden geraamd op 1,2 miljard fr.

West-Vlaanderen is — het werd reeds vermeld — qua waterbevoorrading geen gesloten entiteit. Een mogelijkheid naast de voorgaande is ook het aanvoeren van een groter kwantum water vanuit Antwerpen, met name vanuit het Albertkanaal, via een bijkomende verbinding met de TMVW-netten.

Besluit

Tot besluit, geachte vergadering, wil ik volgende stellingen poneren; zij vormen als het ware een samenvatting van mijn betoog. Dankzij tijdige beslissingen en investeringen in de winning van oppervlaktewater kon West-Vlaanderen zich redden uit de kritische situatie waarin het, volgens het rapport A. Crahay (1965), in de jaren zestig was terechtgekomen. Thans is het effect hiervan weggeëbd en zijn nieuwe inspanningen noodzakelijk om de drinkwatervoorziening in 1995 en later veilig te stellen:

(a) het geheel van de besproken projecten kan de drinkwaterproductie in de provincie West-Vlaanderen waarborgen in het jaar 2000 en dit onder verantwoorde produktieomstandigheden en met behoud van de Waalse waterleveringen op ongeveer het huidige niveau;

(b) het is aangewezen prioriteit te geven aan de realisatie van de nieuwe winning bij het kanaal Kortrijk-Bossuit met een capaciteit van 50.000 m³ per dag in het jaar 2000, gevolgd door de uitbouw van Blankaart II, waardoor het daggemiddelde van 15.000 tot 40.000 m³ per dag kan op-

getrokken worden, en van het project Verdrongen Weiden;

(c) samen met de uitvoering van de besproken projecten moet worden gestreefd naar zuinig watergebruik en naar recyclage;

(d) de kwaliteit van het oppervlaktewater is problematisch. Een vaststelling die des te alarmerender is omdat de drinkwatervoorziening steeds meer afhankelijk wordt van de beschikbaarheid van bruikbaar oppervlaktewater. De overheid moet maatregelen treffen voor de sanering van de afgeijnde beschermingsgebieden. Vergeten we niet dat in 2000 circa 50 miljoen ton water in West-Vlaanderen zal gewonnen worden of 70% van onze behoeften;

(e) er moet gestreefd worden naar een grotere uniformisering van de drinkwatertarieven in het Vlaamse land.

Met nadruk kan worden gesteld dat de zorg om de drinkwatervoorziening niet los kan of mag worden gezien van de zorg voor de kwaliteit van het water van onze rivieren en van onze ondergrond. Steeds meer en meer moet in ons denken en in het beleid een integrale benadering als streefdoel vooropstaan.

"DE VRUCHTEN BELEG IK BIJ HET BEROEPSKREDIET"

FEDERALE KAS VOOR HET
BEROEPSKREDIET

Kredieten

Sparen

Beleggen

Waarborgfonds

Participatiefonds

GELD VOOR DE KLEINE GROTEN

Kortrijk 056/ 21 28 01 • Oostende 059/ 50 88 93 • Menen 056/ 51 33 55 • Waregem 056/ 60 79 61
Izegem 056/ 31 35 06 • Poperinge 057/ 33 36 32 • Torhout 050/ 21 25 34 • Veurne 058/ 31 31 53
Ieper 057/ 20 80 60 • Wervik 056/ 31 20 87 • Blankenberge 050/ 42 96 25